

[Henning Rasmussen]

flere ressourcer inden for et område, alene fordi der er en venteliste, og om der derfor står senge eller operationsafsnit mere eller mindre ubrugte. Er realiteten ikke, at alle mennesker, der står på ventelister, og som har brug for behandling, rent faktisk kommer ind? Det er jo det, der er det reelle i det – det er det, der koster.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg vil gerne stille hr. Ole Vig Jensen et spørgsmål. Han sagde, at årsagen til, at man for amtskommunernes vedkommende kunne gøre dette indgreb over for selvstyret, var, at man ville fastholde det udgiftsniveau, som man mente der skulle være i amterne. Betyder det, at Det Radikale Venstre fra statsligt plan ønsker at fastslå, at uanset om behovet for sygehusbehandling stiger, uanset at der bliver flere ældre, og uanset at der måtte blive behov for yderligere udgifter til institutioner til svært handicappede, skal den sum penge, som samfundet samlet bruger til den indsats, ikke af den grund forøges? Anderledes kunne hr. Ole Vig Jensens udtalelser ikke forstås.

Det Radikale Venstre mener altså, at der i og med budgetåret 1987, som vi er i nu, er lagt et endeligt loft for, hvad der her i samfundet må bruges til sygehusbehandling, uanset hvor mange syge der måtte komme, og uanset hvor mange ældre der måtte komme. Det lyder ufatteligt, men det var ikke desto mindre det, hr. Ole Vig Jensen sagde, og jeg vil gerne have det helt på det rene.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg kan svare med det samme på spørgsmålet om, hvorvidt vi blot vil lade syge mennesker i stikken: Naturligvis ikke, og det er der heller ikke tale om. Derimod kan der i øvrigt – men det må blive ved en anden lejlighed – være god grund til mere indgående at drøfte hele udviklingen på sundhedsområdet. Den er i virkeligheden bekymrende. For hvis Folketinget, regering og amtsråd ikke gør sig overvejelser om dette område, vil det i løbet af få år sluge alt, hvad der er til rådighed af midler – det er jo sandheden. Det kan man angribe på mange forskellige punk-

ter, men det giver taletiden her ikke mulighed for at gå nærmere ind på.

Dernæst vil jeg gerne svare på de spørgsmål, der i øvrigt er stillet, og det kan jeg vist næsten gøre under ét, for de drejede sig om det samme.

Det er rigtigt, som hr. Henning Rasmussen siger, at der har været tale om flere indlægsgelser og flere medicinudgifter. Det er jo også grunden til, at jeg på et tidspunkt sagde, at amtskommunerne havde nogle specielle økonomiske problemer, og at de ikke kunne budgetstyre det hele. Det er også derfor, at aftalen, som nu medfører, at dette lovforslag vedtages, har et yderligere løft af udgiftsrammen for kommunerne, og at der gives dem nogle særlige muligheder, som gør, at nogle af de specielle problemer, som både jeg og regeringen har erkendt at amtskommunerne har, kan løses i den periode, vi taler om her, 1987 og 1988.

Må jeg så minde om – det synes jeg heller ikke er uvæsentligt – at der nu også skal ned sættes et udvalg, som skal se nærmere på det, man kalder de udgiftsskabende mekanismer og styringsmuligheder. Jeg tror, det er meget vigtigt at få et sådant arbejde sat i gang med henblik på at se, om vi også her fra Folketingets side vil kunne hjælpe amtskommunerne med i fremtiden bedre at styre et område, der er overordentlig ømfindtligt, men også svært at styre.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Det er hr. Ole Vig Jensens bemærkning om, at sundhedsområdet kan sluge alt, hvad der overhovedet kan stilles til rådighed, der får mig herop igen.

Jeg vil gerne spørge hr. Ole Vig Jensen, om det ikke er et faktum, at de danske sundhedsudgifter – hvad enten man måler dem i forhold til indbyggertallet eller i forhold til vort bruttonationalprodukt – ligger i gennemsnittet af en lang række lande, vi plejer at sammenligne os med, at de er væsentligt lavere end eksempelvis sundhedsudgifterne pr. indbygger eller i forhold til bruttonationalproduktet i USA og i en række vesteuropæiske lande, og at vi derfor ikke har et dyrt sundhedsvæsen. Er det ikke også et faktum, at vores sundhedsvæsen, specielt vores sygehusvæsen, i de senere år har forøget sin pro-